

[Ib Christensen]

Før man klandrer Sverige og andre EFTA-lande, så burde man fejle lidt for sin egen dør, for hvad har Danmark gjort over for EFTA-landet Portugal? Danmark har sammen med Storbritannien i EF forlangt begrænsninger af Portugals tekstileksport til EF, til trods for at vi siden 1. januar har haft frihandel inden for EFTA vedrørende alle tekstilvarer; til trods for at man siger, man vil hjælpe det svage portugisiske demokrati, så handler man sådan. Ét er ord, og et andet er gerning.

For stålindustriens vedkommende betyder det en 15 pct.s prisforhøjelse. Det er selvfølgelig en fordyrelse inden for dansk erhvervsliv, ikke mindst af industriens produktionsomkostninger, samtidig med at man taler om, hvor livsvigtigt det er at holde dansk erhvervslivs produktionsomkostninger nede.

Hvad er EFs Kul- og Stålunion andet end et mægtigt statsdirigeret pris- og markedskartel? Og hvorfor fremsætter man kritik af, at andre lande også subventionerer deres stålindustri, når man handler, som man gør, med hensyn til protektionisme?

Med hensyn til det nordiske samarbejde gentager ministeren, at der er faldet ytringer fra de øvrige nordiske lande om, at de sandelig synes, at Danmarks deltagelse i EF-samarbejdet ikke lægger hindringer i vejen for det nordiske samarbejde. Det er den slags ytringer, man kommer med af ren og skær høflighed, men realiteterne viser noget andet. Jeg deltog i juridisk udvalgs møde i Nordisk Råd for ikke så længe siden, og da viste det sig, at på et ganske bestemt lille område som handelsagenter i Norden, hvor man har haft en harmoniseringsordning gældende siden 1914, kan denne ordning ikke videreføres, som man egentlig ønsker det fra de andre nordiske landes side – og også for Danmarks vedkommende, måske. Man tør ikke, man venter på et EF-direktiv. Det er et ganske lille bitte eksempel. Der kan nævnes legio af den slags eksempler.

Man siger fra hr. Ib Stetters side og hr. Arne Christiansens side: der er ikke noget alternativ. Jo, der er det alternativ, at vi kunne have fået en frihandelsaftale, og der var intet område inden for dansk industri, som man kunne befrygte ville blive undtaget fra dette frihandelsområde. Det sagde markedssekretariatet i hvert fald til mig i 1972, da jeg spurgte. Når derfor ministeren på side 12

øverst skriver, at vi i den situation var henvist til at løbe storm mod nære og store markedsrestriktioner, så er det en forvrængning af virkeligheden, for situationen havde selvfølgelig været, at vi havde haft en frihandelsaftale. Vi havde selvfølgelig på landbrugsområdet haft nogle problemer, men her havde vi uden tvivl kunnet få en overgangsordning. Andre ordførere har beskæftiget sig med EFs langsigtede meget betænkelige og farlige virkninger for dansk landbrug. Det skal jeg ikke komme ind på. Det passer altså ikke, at der ikke er noget alternativ. Der er et alternativ.

Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om den danske regering vil fastholde helt ubetinget, at EF-valget finder sted samtidig i alle ni lande, eller om man, som venstre og andre partier har været inde på, bl. a. centrum-demokraterne, kunne overveje at gå til EF-valg uden om briterne?

Konklusionen er, at der føres i Danmark – det viser opinionsundersøgelserne jo også – en europæisk politik, som er i strid med befolkningens ønsker. Der føres en europæisk politik, som i praksis er i overensstemmelse med den rapport om fremskridtene mod den europæiske union, som udenrigsministrene har leveret, i højere grad, end den er i overensstemmelse med udenrigsministerens rede-gørelse. Det er en farlig og betænkelig sag. Det er nødvendigt at afsløre hulheden i den officielle politik og farligheden for dansk selvstændighed, som her i denne debat som så ofte før er belyst i utallige eksempler, i stort og i småt.

Med hensyn til det små vil jeg gerne kommentere den dagsorden, som er foreslået af SF. Vi vil stemme for denne dagsorden. Jeg vil blot lige komme med den lille bemærkning, at når vi gør det, så er det, fordi vi også er modstandere af bureaukrati, og fordi vi mener, at EF ikke skal blande sig i disse latterlige ting heller. Det afgørende er for os ikke, at man ikke kan samarbejde internationalt om begrænsning af tekniske handelshindringer. Det gør vi udmærket inden for GATT og inden for OECD. Man behøver ikke have dette overstatslige organ. Derfor ville det måske nok have været rigtigere i stedet for »international organisation« sådan i bred almindelighed at skrive EF i dagsordensforslaget. Men nu vel, vi ved, hvad sigtet